

Bernardín Šmíd Tebe dám kľúče od Nebeského kráľovstva

V dnešnom evanjeliu robí Pán Ježiš niečo, čo by sme mohli označiť ako prieskum verejnej mienky: „Za koho pokladajú ľudia Syna človeka?“ Je to zvláštna otázka. Je to otázka na „syna človeka“. Toto spojenie vyjadrovalo v bežnej ľudovej reči abstraktný pojem „človek“. Syn človeka to je Ježiš, ale to je zároveň každý jeden z nás. Je pravda, že tento všeobecný termín v dobe Pána Ježiša mal iný význam. Prvý raz sa s týmto zvláštnym spojením v Písme Sv. stretáme v tajomnom nočnom videní u proroka Daniela: „Videl som kohosi ako Syna človeka prichádzať...“. Od doby prorokovho zjavenia dostáva toto spojenie Mesiášsky význam.

Môžeme z toho vyvodit' záver, že otázka ktorú položil Pán Ježiš apoštolom je predovšetkým otázkou na to, za koho ľudia pokladajú Ježiša. Názory na Jeho osobu sú rôzne a odpovede sa rôznou mierou približujú k Pravde

Pán Ježiš však tu istú otázku kladie tým, ktorí sú mu bližšie, teda aj nám, ktorí sa považujeme za jeho učeníkov: „A za koho ma pokladáte vy?“ „Za koho ma pokladáš Ty? Konkrétne Ty? Kým som pre teba? Čo pre teba znamenám? Čo si o mne myslíš?“ Túto otázku kladie dnes Ježiš tebe samému a ty sa máš zachovať podľa odpovedí, ktorú dáš.

Aspoň na chvíľočku sa môžeme vžiť do situácie apoštolov a Ježišových učeníkov. Pred nimi stojí mladý človek, ktorý má niečo po tridsiatke a kladie im túto otázku. Pred nimi stojí človek, má oči, uši, ústa, nos a všetko, čo patrí k človečenstvu, býva dokonca hladný a unavený. Na svojom tele a vo svojej duši prežíva problémy rastu. A tento človek sa pýta: „A za koho ma pokladáte vy?“

Bolo by úplne na mieste, keby Peter povedal: „Si ľudský syn tak ako ja!“ Takto to vyzeralo zvonku. Nakoniec veď sám Ježiš sa označil ako Syn človeka. Šimon Peter však odpovedal: „Ty si Kristus, Syn Živého Boha!“ Ako zvláštne musela znieť Petrovi jeho vlastná odpoveď. Bohovia pohanských národov mali synov a dcéry. V prísne monoteistickom židovskom prostredí však existoval Boh, ktorý bol sám a jediný. Apoštol Peter sa odvážil toto vysloviť len po všetkých zážitkoch a skúsenostiach, ktoré s Ježišom mal. Žiadny človek nemohol konať to, čo konal Ježiš.

Podľa apoštola Petra je Ježiš súčasne Synom človeka ale rovnako aj Synom Živého Boha. Je Synom Boha Izraela, ktorý je na rozdiel od pohanských bohov živým bohom a jeho živosť sa prejavuje aj v tom, že je Otcom. Ježiš je pravý Boh a súčasne pravý človek. Človek a súčasne Boh.

Človek Láska. Alebo Vtelená Láska. „Ty

si Kristus, Syn živého Boha“. Boh sa zjavuje ako Otec, ale súčasne aj ako Syn. V Bohu je Otcovstvo i Synovstvo. Každý človek môže byť Synom Božím ak prijme Božie Slovo v Duchu Svätom do svojho srdca. Každý jeden z nás môže byť a dokonca má byť Božím Synom, skrze prijatie Slova a Sviatosti. V Ježišovej bytosti je uzatvorená nová zmluva medzi človekom a Bohom. V jeho bytosti sa Boh znovu spája s človekom, pod podmienkou, že telo človeka sa stane príbytkom Božieho Ducha a obrazom Slova. A toto je podstata Spásy, pretože prvotný hriech nám práve v tejto oblasti najviac ublížil. Človek, ktorý bol stvorený pre Boha, stratil s Ním spoločenstvo. Vrcholný zmysel človeka je Boh. Bez Boha je človek neúplnou bytosťou. Bez Boha je človek bez Lásky. Bez schopnosti obety, ktorá je ovocím lásky, sa človek nevie ani rozmnožovať, pretože na rozdiel od zvierat sa každý nový človek rodí za cenu obeti.

Na tejto viere je postavená cirkev. Cirkev to je tajomstvo Bohočloveka. Cirkev slúži tomuto novému životu. Cirkev je Tajomné telo Boha. Cirkev to je snaha Božieho Slova, predĺžiť svoje vtelenie do každej ľudskej bytosti všetkých čias. Práve preto nás Ježiš pozýva, aby sme mali účasť na jeho Tele a Krvi. Tak úzko chce byť Boh s nami spojený. Ľudia, ktorí sa počítajú za kresťanov, útočia a kritizujú cirkev. Akoby cirkev bola predovšetkým vecou pápeža, biskupov, kňazov a rehoľníkov. Cirkev je predovšetkým vecou Kristovou. A každý ju vníma takú, aká je v ňom samom. Sv. Pavol hovorí: „Kristus vo vás, nádej slávy!“ Toto je predovšetkým cirkev. Kristus v tebe. Ak nie je v tebe Kristus, žiješ mimo cirkvi, aj keď chodíš v nedeľu do kostola. Len ak žiješ z Kristovho tajomstva, začínaš chápať a vnímať krásu Cirkvi.

Keď sa dívame na Ježiša v eucharistii, sme v podobnej situácii ako Peter apoštol. Videl očami človeka, ale vierou vyznal Boha. My vidíme chlieb, ale viera nás vyzýva, aby sme verili, že je to Kristus, Syn Živého Boha.

Sv. František z Assisi nám adresuje tieto slová: „Nuž „ľudia, ako dlho chcete mať nechápavé srdce“, prečo nechcete poznať pravdu a „veriť v Syna Božieho“? Hľa, denne sa ponizuje, ako kedysi zostúpil z „kráľovského trónu“ do života Panny, denne k nám prichádza v pokore, denne zostupuje z Otcovho lona v rukách kňaza na oltár. A ako sa ukázal svätým apoštolom v skutočnom tele, tak sa nám dnes ukazuje vo svätom chlebe, a ako oni, keď sa na neho dívali, videli len jeho telo, ale verili, že je Pán a Boh, pretože na neho hľadeli duchovným zrakom, tak i my, keď vidíme telesným zrakom chlieb a víno, hľadme a verme, že je to jeho pravé a živé najsvätejšie Telo a Krv. A takýmto spôsobom je Pán neustále so svojimi vernými, ako sám hovorí: „Hľa, ja som s vami až do skonania tohto veku.“

Mučenícka smrť sv. Jána Krstiteľa
Rajecké Teplice

*Pred očami ich otcov robil divy
v krajine egyptskej
a na cóanskom poli:
rozpoltil more,
previedol ich cezeň,
postavil vody ako val,
v podobe oblaku
viedol ich cez deň
a nocou ako svetlo ohnivé,
rozštiepil na púšti skalu,
prameňom podzemným
ich napojil,
z balvana vyviedol prameň,
vypustil riekú pred nimi.*

*Oni však d'alej
Bohu vzpierali sa
a robili Mu napriek na púšti.
A pokúšali v srdci Najvyššieho,
vybrané pokrmy si žiadali,
reptali proti Nemu, hovoriac:
- Či môže na púšti
stól prestrieť Boh?
No dobre, udrul na skalu
a videli sme vodu,
potok sa rozlial po púšti.
Ale či môže dať aj chleba,
či svojmu ľudu mäso nachystá?*

*Počul to Hospodin
a rozhneval sa
a proti Jákobovi
ohňom zahorel,
Jeho hnev vzbĺkol proti Izraelu.
Pretože v Boha nedúfali
a v Jeho pomoc veriť nechceli.
Dal teda prikaz oblakom
a na nebesiach
poroztváral dvere.*

O tom, kto som

Kolega farár sa vracal z turistiky, keď mu zazvonil telefón. Farník ho prosil, aby navštívil a vyspovedal jeho mamu, ktorú hospitalizovali v nemocnici. Kňaz si starú paniu pamätal, nemocnica bola po ceste, a tak si povedal, že tam rovno zájde. Prechádzajúc cez oddelenie, zbadal starkú sedieť v spoločenskej miestnosti. Podišiel k nej, no keď si uvedomil, že ho už dlhšie nevidela, rozhodol sa najskôr opatrne spýtať: „Pani, viete, kto som?“ Starenka sa naňho zadívala, potom pokrútila hlavou a s úsmevom odpovedala: „Neviem, môj drahý, naozaj neviem... No nič si z toho nerobte, problémy s Alzheimerom tu majú mnohí. Choďte a spýtajte sa sestričky, ona vám určite povie, kto ste.“

Táto úsmevná príhoda sa mi vynára pri čítaní evanjelia o Petrovom vyznaní. Ježiš kladie kľúčovú otázku: „Kto som? Za koho ma pokladáte?“ On sám dobre vedel, kto je, medzi ľuďmi však kolovali rôzne domnienky. Niektorí ho pokladali za Eliáša, iní za Jána Krstiteľa... „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha,“ vyznáva Peter. Táto odvážna odpoveď mu na oplátku umožňuje spoznať vlastnú identitu: „A ty si Peter, skala, a na tejto skale postavím svoju Cirkev,“ hovorí mu Kristus. Peter, hoci tomu v danej chvíli asi nerozumel, sa dozvedel, kým je v Božích zámeroch. Zároveň dostal moc, akú nikto pred ním nemal: „Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva!“

Obdivuhodné je, akú dôveru v tomto geste vložil Boh človeku do rúk. Kľúče od domu sa predsa nedávajú hocikomu. Dostane ich ten, kto si naozaj zaslúži našu dôveru. A Boh zveril moc kľúčov Petrovi – aj napriek tomu, že poznal jeho slabosti! Vedel, že ho zradí, že zapochybuje. Boh s tým však vo svojej prozreteľnosti počítal. Kľúče od neba dal do rúk obyčajného rybára – a skrze neho do rúk nás všetkých. To je veľkým povzbudením: Boh sa napriek slabostiam nebojí dôverovať človeku. O čo viac by sme sa my nemali báť dôverovať Bohu!

Zároveň si ešte dobre všimnime Petrovo vyznanie. Peter mal pred sebou chudobného tesára, bez domova, bez prostriedkov, bez vplyvných známostí. A predsa v ňom dokázal spoznať Božieho Syna. Vyznal o ňom, že je Mesiáš. V tomto vyznaní vzápätí našiel svoju identitu, poslanie, pre ktoré ho určil Boh. „Ty si Peter, a na tejto skale postavím svoju Cirkev!“ Kto chce spoznať Boží pohľad na seba samého, kto sa chce dozvedieť, kým je podľa Božieho zámeru, získa najlepšiu odpoveď v okamihu, keď v hĺbke srdca spozná, že Kristus je Boží Syn. Spýtajme sa preto aj my dnes: „Kto je pre mňa Kristus, ktorého prijímam v Eucharistii?“ A úprimne poprosme Boha, aby nám pomohol pri hľadaní odpovede. Kto ju nájde, tak ako Peter spolu s ňou získa odpoveď na otázku o svojej vlastnej identite.

Martin Kramara

Zastupovanie: V prípade mojej neprítomnosti ma zastupuje vdp. Ján Jakúbek z Báhoňa. Na neho sa obráťte, ak treba zaopatriť chorého alebo vykonať pohrebné obrady.

Sobášna sv. omša: V sobotu budeme sláviť sv. omšu o 16:30 hod. Bude už s nedelňou platnosťou. Vo sv. omši prijímajú sviatosť manželstva Juraj Gejdoš a Katarína Lančaričová.

Večná otázka

Zostal som v nemom úžase, keď sa mi v isté predveľkonočné pondelkové dopoludnie v roku 2009 ozval priateľ z Ríma. Spolu s manželkou mali vidiecky domček v talianskej L'Aquile. Rozhodli sa, že celý Veľký týždeň i sviatky stravia s deťmi v tomto malebnom prostredí. Na Kvetnú nedeľu popoludní však dvojmesačná Chiara dostala teplotu a chtiac-nechtiac, rozladení a sklamaní, sa museli vrátiť späť do Večného mesta. O pár hodín zostala z ich nádherného domu iba kopa ruín a trosiek. Mesto a celú oblasť totiž zasiahlo ničivé zemetrasenie. Náhoda či šťastie? Pre nás a tých, čo o tom počuli, azda áno. Pre nich však ani jedno, ani druhé. Ako sa mi priateľ zveril, stále si kladú otázku: Čo im tým chcel Boh povedať? Prečo práve oni boli na rozdiel od ostatných takto omilostení?

Symbolické bolo, že pohreb obetí sa konal na Veľký piatok. V deň, v ktorom sa zlieva utrpenie Boha, ale i utrpenie všetkých ľudí všetkých čias. Zaznela tam aj tá ťaživá a večná otázka „prečo?“ Nie je ľahké nájsť odpoveď. A nie je ani dobré chcieť mať na všetko pripravenú odpoveď. Vtedajší pápež Benedikt XVI. pri pohrebných obradoch povolil sláviť svätú omšu, hoci sa na Veľký piatok nikde neslávi. Ukázal tak, že jedine v spojení vlastného utrpenia a bolesti s Kristovou obetou možno nájsť východisko aj z ľudsky beznádejných situácií.

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 21. týždni cezročného obdobia - (A)

25.VIII. pondelok - Nebude

18:00

26.VIII. utorok - Nebude

18:00

27.VIII. streda - Nebude

18:00

28.VIII. štvrtok - Nebude

18:00

29.VIII. piatok - Nebude

18:00

30.VIII. sobota

16:30 za novomanželov

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

31.VIII. 22. nedeľa v cezročnom období

08:00 za Ľ. Jozefa a Annu Mičunkových a rodičov

Lektori: Pešková E., Jelínková L.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

25.VIII. pondelok

Sv. Eudovít, Sv. Jozef de Calasanz, kňaz

26.VIII. utorok

Sv. Anastáz, mučeník

27.VIII. streda

Sv. Monika

28.VIII. štvrtok

Sv. Augustín, biskup a učiteľ Cirkvi

29.VIII. piatok

Mučenícka smrť Sv. Jána Krstiteľa

30.VIII. sobota

Bl. Ildefonz Schuster, biskup

Neviem prijať odlišnosť blížnych

Čo mám robiť, keď nedokážem prijať odlišnosť druhého človeka, jeho chyby, jeho postoje, ktoré vo mne vyvolávajú hnev a sú zdrojom môjho nešťastia?

Pri čítaní otázky nie je ťažké všimnúť si, že je v nej ukrytá nesprávna domnienka, že príčinou osobného nešťastia je predovšetkým náš blížny: jeho odlišnosť, chyby a postoje, ktoré vzbudzujú hnev. V odpovedi treba veľmi jasne podčiarknuť, že to nie je pravda. Ani najťažšie akceptovateľné správanie blížneho nie je príčinou nášho vlastného nešťastia. Základným zdrojom šťastia alebo nešťastia je predovšetkým každý sám sebe, jeho vlastný postoj voči životu. Je však pravda, že neprijemné, neláskavé postoje a chyby blížneho nám môžu veľmi sťažovať život, byť pre nás bremenom, neraz veľmi veľkým. Spôsob, ako znášame toto bremeno, a reakcie naň závisia vo veľkej miere od našej individuálnej slobody.

Nedostatok akceptácie blížneho a jeho správania vyjadrovaný hnevom, zlosťou alebo inými podobnými citmi je najčastejšie prejavom nedostatočnej akceptácie seba samého. Najviac nás hnevá a vyvoláva naše rozhorčenie také správanie a postoje u druhých, ktoré nevidíme u seba, hoci neraz nám druhí o nich jasne hovoria. Keď sa hneváme na druhých, nejakým spôsobom sa vždy hneváme na seba. Sv. Augustín hovorí, že meč, ktorý vbodávame do srdca blížnemu, prebodáva najskôr naše vlastné srdce.

Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého (Mk 12,31) - učí Ježiš. Môžeme dať blížnemu len toľko lásky a akceptácie, koľko máme pre seba samých. Ak prežívame nespokojnosť z vlastnej osoby a z celého svojho života, vtedy sa môžeme podeliť s druhými len o túto skúsenosť. O nič viac. Ak však nadobudneme aspoň minimálnu akceptáciu seba, spontánne sa podelíme o ňu s našimi najbližšími. Akceptácia druhých vyplynie nie z veľkých predsavzatí, ale je reakciou srdca. Zdrojom akceptácie je milosrdné a odpúšťajúce pochopenie blížneho aj s jeho odlišnosťou a slabosťou.

Józef Augustín, SJ „O láske . manželstve a rodine“

NEŽIŤ IBA PRE SEBA SAMÝCH

Keď nám chcel Pán Ježiš priblížiť niečo dôležité, rád používal podobenstvá a obrazy. Tak hovoril o pšeničnom zrnku, ktoré nemôže priniesť úrodu, ak neodumrie. Ak odumrie, ak sa daruje, prinesie život (porov. Jn 12, 24). Tak je to aj s nami. V evanjeliu nám Ježiš hovorí: Kto chce žiť iba pre seba, stratí život. Kto sa v živote s láskou dáva, nájde život a tvorí život (porov. Jn 12, 25).

Vo Štvrtej eucharistickej modlitbe zaznievajú slová: aby sme už nežili iba seba samých, ale jemu, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych. Ježiš nežil pre seba samého. Ba povedal: „Blaženejšie je dávať, ako prijímať“ (Sk 20, 35). Takto učí žiť aj nás. On je Láskou, ktorá sa dáva, a preto mu život nik nemôže vziať. Nás, ktorí sme stvorení na jeho obraz, učí tajomstvu šťastného a zmysluplného života: Nežiť iba pre seba samých. Učí nás to nielen svojím slovom, ale celým svojím životom. Veľkosť jeho lásky sa prejavuje tým, že dáva život za druhých: Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto dáva život za svojich priateľov (porov. Jn 15,13). Pre neho milovať znamená slúžiť a dávať sa. Dáva sa nám v

Eucharistii, aby sme aj my mali silu žiť ako on, aby sme nachádzali život tým, že ho budeme dávať.

Výstižne o tom hovoril kardinál Martino v príhovore mladým ugandským študentom: „Pozrite sa na Eucharistiu! Boh sa nám dáva ako dar! Jediný zmysel, ktorý môžeme životu dať a tým ho naplniť je odovzdať sa Bohu a ostatným.“ A spomenul príbeh muža, ktorý mal dom v horách. Pod domom bola prekrásna pláž a more. Prechádzal sa v záhrade a zbadal, že sa blíži obrovská nebezpečná vlna. Chcel varovať priateľov, ktorí sa zabávali na pláži. Nepočuli však jeho volanie. Muž podpálil vlastný dom, aby ich varoval. Zopár kamarátov z pláže mu bežalo na pomoc, čím si zachránili životy. Iní, ktorým sa nechcelo pomáhať a zostali sa zabávať, prišli o svoj život, stratili ho.

Nik z nás nechce stratiť svoj život. Máme jedinečnú šancu ako to urobiť. Nežiť pre seba. Nemyslieť iba na seba. Dávať sa. Milovať nezištne a nezabúdať, že milovať znamená slúžiť.

Denne sa môžeme modliť spolu so svätým Ignáčom:

Večné Slovo, jednorodný Syn Boží, nauč nás pravej veľkodušnosti, nauč nás tebe slúžiť, ako si to právom zasluhuješ, aby sme dávali a nepočítali, aby sme bojovali a nedbali na rany, aby sme pracovali a netúžili po odpočinku, aby sme sa obetovali a nečakali inú odmenu, ako vedomie, že sme splnili tvoju vôľu. Amen.

Jozef Šuppa SJ „Sviť srdce i ducha“

Tieto rady čítaj pomaly.

Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.

Štúdium

- 344 Vychovávateľ - to veľké úsilie, ktoré nepochybne vynakladáš na to, aby si našiel a použil najlepší spôsob, aby tvoji žiaci obsiahli pozemské vedomosti, vynalož tiež na spoznávanie a uskutočňovanie kresťanskej askézy, ktorá je jediným spôsobom, akým sa ty aj oni môžete stať lepšími.
- 345 Vzdelanie, vzdelanie! - Dobré. Nech nás nikto nepredstihne v úsilí získavať ho a zveľaďovať. Vzdelanie je však len prostriedok a nie cieľ.
- 346 Študent: vzdelávaj sa v pevnej a aktívnej nábožnosti, vynikaj v štúdiu, vzbud' si silnú túžbu po apoštoláte vo svojej profesii. -A ja ti pri takej rznosti v tvojom náboženskom a vedeckom vzdelávaní sľubujem rýchly a rozsiahly úspech.
- 347 Staráš sa len o budovanie svojho vzdelania. Predovšetkým by si však mal budovať svoju dušu. Len potom budeš pracovať tak, ako máš, pre Krista. Aby on kraloval vo svete, sú potrební ľudia, ktorí sa budú spohľadom upretým na nebo príkladne venovať všetkým ľudským činnostiam a z nich v tichosti - a účinne - vykonávať apoštolát vnútri svojho odborného povolania.
- 348 Tvoja nedbalosť, ľahostajnosť a záhaľčivosť je vlastne pohodlnosť a zbabelosť, ako ti to neustále pripomína tvoje svedomie, ale „nie sú cestou“.
- 349 Zostaň pokojný potom, čo si vyslovil nejaký pravoverný názor, aj keď zloba toho, čo ťa počúval, ho privedie do pohoršenia. Pretože jeho pohoršovanie je farizejské.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Slub

Istý profesor sníval o tom, že raz sa stane rektorom univerzity, na ktorej učil už mnoho rokov. Preto študoval dňom i nocou, pripravoval sa, prednášal a vydával knihy.

Jedného dňa sa konečne jeho sen splnil.

Vymenovali ho za rektora. Ujal sa svojej funkcie a odhodlane začal plniť nové úlohy. Noviny i študenti jeho vymenovanie uvítali.

O niekoľko mesiacov však na údiv všetkých podal demisiu. Dôvod bol prostý - zriekol sa funkcie rektora, aby sa mohol naplno venovať svojej manželke. Začali sa na nej prejavovať prvé príznaky Alzheimerovej choroby.

Choroba rýchlo postupovala a po niekoľkých mesiacoch zanechala dramatické zmeny - nielenže si jeho manželka nepamätala takmer nič zo všetkých tých rokov, ktoré spolu prežili, ale dokonca nespoznávala ani jeho. Už si neuvedomovala, že je to jej manžel.

Takmer všetci mu hovorili, že jeho rozhodnutie nedáva zmysel. Veď o jeho úbohú ženu, ktorá nerozoznávala ani to, kto vošiel do izby, aby jej pomohol, sa môže postarať ktokoľvek. Miesto rektora, o ktoré tak bojoval a pre ktoré sa obetoval, však nemôžu zveriť hocikomu.

Jeho odpoveď bola veľmi prozaická: „To je pravda, že moja žena už nevie, kto som. Ale ja viem, kto je ona, a stále v nej rozoznávam tú úžasnú ženu, s ktorou som sa pred mnohými rokmi oženil. Len jedna vec je dôležitejšia než povolanie, a to je sľub. A ja som sľúbil, že zostanem po jej boku, až kým nás smrť nerozdelí.“

Zákon priorit je neúprosný. Čo je v tvojom živote najdôležitejšie?

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Na Golgote

Križová cesta sa skončila. Začala sa poprava ukrižovaním. Súdny proces v dnešnej spoločnosti býva dlhý, ale často nespravodlivý. Poprava býva krátka a vykonáva sa obesením, zastrelením alebo elektrickým kreslom. Poprava na križi však trvala dlho.

Ježiš a ďalší dvaja odsúdení sa s eskortou vojakov zastavia na skalnatej vyvýšenine nazvanej Golgota. Tu majú byť vztýčené križe. „Dávali mu víno zmiešané s myrhou, ale on ho neprijal.“ (Mk 15, 23) Bol to zvyk, ktorý osvetľuje kniha Prísloví: „Tuhý nápoj daj tomu, čo hynie, vína srdcu plnému žiaľu. Nech sa napije. Nech zabudne na svoje trápenie. Nech si nespomenie na svoju bolesť.“ (31, 6-7)

Nevieme, kto ponúkol Ježišovi tento nápoj. Mohli to urobiť i dobré ženy v snahe zmierniť jeho bolesti. Ježiš sa dotkol perami nápoja. Možno chcel tým ukázať, že si cení tento dobre mienený čin. Ale piť odmietol. On má svoj vlastný kalich nápoja, ktorý chce vypiť až do dna. Všetko ostatné odmieta. Sám nechce ničím zmierniť svoje utrpenie. Nechce uniknúť bolesti. Mnohí sa snažia v bolesti a utrpení zabudnúť na všetko. Siahajú po opojení, aby prestali myslieť

a cítiť. Dnešné ľudstvo je touto biedou priam zachvátené. Ježiš trpí aj pre ňu. Sám chce však znášať bolesť s plným vedomím a zároveň zostať človekom. Len takto bude jeho láska úplná, opravdivá a jeho dar celkom celý.

Vojaci sa pustili do hroznej roboty. Zaznievajú údery kladivom. Pribíjajú klincami na križ ruky a nohy odsúdenov. Túto strašnú chvíľu evanjelisti podrobnejšie neopisujú. Ježiš mlčí a nebráni sa. Ucelenejší obraz o spôsoboch ukrižovania nám podávajú historické záznamy. Ešte väčšími nám približujú tento výjav umelecké diela, najmä výtvarné umenie. A na filmovom plátne ho prežívame takmer ako prví svedkovia na Golgote.

Vojaci vztýčujú križ. Je to chvíľa, o ktorej Ježiš za svojho verejného pôsobenia hovoril viackrát. Je „vzdvihnutý od zeme“. Táto chvíľa patrí všetkým ľuďom, ktorých chce pritiahnúť k sebe. Keď visí na križi, objíma pohľadom celý zástup zidený na Golgote ako symbol nezmerneho ľudstva. Ježiš trpí s pohľadom na celý svet. Jeho obeta svet premení. Vystretý na križi hľadá do blízka i doďaleka, na jednotlivých ľuďoch a na celé ľudstvo, ktoré zachraňuje. Sväté a šťastné ľudstvo - to je jediná myšlienka, ktorá ho vedie. Chce v ňom obnoviť Božiu podobu a vrátiť mu Boží život, stratený hriechom.

Pri ukrižovaní prepukajú znova ľudské vášne. Vojaci nestralili krutosť, neopustil ich výsmech. Na zavŕšenie postavili Ježišov križ do prostriedku medzi zločincov. A potom so zlomyseľnou radosťou pribíjajú nad Ježišovu hlavu nápis - Židovský kráľ. Dal ho napísať sám Pilát. Je to akoby jeho posledná pomsta Židom. Pomsta za všetky nepríjemnosti, ktoré mu spôsobili, zato, že ho ponížili, že musel cúvnuť, najmä pred hrozbou udania cisárovi.

Pilát dal vedome zhotoviť takýto nápis. Keď si ho Židia prečítali, pobúrilo ich to. Protestovali, že to Ježiš sa vyhlásil za židovského kráľa. Pilát ich však sucho odmietol a vychutnával tento maličký triumf svojej moci: „Čo som napísal, to som napísal!“ Akoby im chcel povedať, že takto skončí každý ich kráľ.

Z ľudského pohľadu mohlo ísť o prejav Pilátovej pomsty a výsmešných vášní vojakov. Z Božieho hľadiska má však nápis na križi hlbší význam. Aj tento znak poslúžil veľkým Božím zámerom. Ježiš zomiera ako kráľ a Židia sa s tým musia zmieriť. Nápis na križi zostane trvalým oznamom príčiny Ježišovej smrti. Bol napísaný nielen v hebrejčine, ale aj po grécky a latinsky. Celý svet sa mal prostredníctvom týchto univerzálnych jazykov dozvedieť, kto je Ježiš. Ježiš je Kráľ, je očakávaný Pánov Pomazaný čiže Mesiáš, jediný vládca Izraela navždy, v ktorom podľa predpovedí prorociev budú požehnané všetky národy zeme. Ježiš zjednocuje ľudstvo. Symbolom tohto zjednotenia je trojjazyčný nápis na križi.

Medzi zločincami

„A ukrižovali s ním aj dvoch zločincov, jedného sprava a druhého zľava. Tak sa teda splnilo Písmo, ktoré hovorí:

Medzi zločincov ho pripočítali.“ (Mk 15, 27-28) Dvaja zločinci ukrižovaní spolu s Ježišom mali doplniť a dovŕšiť potupu. Nevieme, či to bol nápad. Všetko však smerovalo k tomu postaviť Ježiša na úroveň zločincov.

Ježiš to všetko prijíma. A Otec pripúšťa i to, že Syn nezomrie v majestátnej osamotenosti, ale bude zomierať spolu so zločincami. Ježiš žil medzi ľuďmi, žil medzi hriešnikmi a medzi hriešnikmi aj zomiera. On, priateľ hriešnikov, zostáva ich priateľom až do úplného konca. Zomiera ako oni a zomiera s dvoma z nich. Vieme, že to nebolo márne - jedného z nich v poslednej chvíli zachránil. A zachránil ho navždy.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku